

ΥΠΕΡΤΙΜΗΣΕΙΣ

— Μικρούλα μου . . . εγώ ποῦ ἐπίστευα ὅτι κρατοῦσα μιὰ μικρὴ θεσοῦλα στὴν καρδιά σου...
 — Ναι, ναι, ἀλλ' ἀκρίβηναν ὅλα τόσοσ πολύ, ὥστε κ' ἐγὼ εὐρέθηκα στὴν ἀνάγκην ν' αὐξήσω τὴν τιμὴν τῶν θέσεων!

(LE RIRE, Παρισίων)

ΟΙ ΟΡΘΟΤΕΡΟΝ ΛΑΘΟΣ

Τὰ τυπογραφικὰ λάθη, τὰ ὁποῖα καταντοῦν ἀπαραίτητα, γίνονται καμμιά φορὰ ἀφορμὴ ἐν

ὄλη των τῇ ἀθωότητι νὰ λεχθοῦν μερικαὶ ἀλήθειαι σκανδαλωδεῖς. Ἀναγινώσκομεν εἰς ἐπαρχιακὴν ἔφημερίδα : « Ὁ ἐγκριτος νέος τῆς πόλεώς μας κ. Β* ἀντήλλαξε δακτύλιον ἀρραβῶνα μετὰ τῆς χαριτοβρύτου καὶ διὰ πολλῶν προτερημάτων κεκοσμημένης Δίδος Μ... Ἡ ἔφημερις ἡμῶν εὐχεται εἰς τὸ εὐάριστον ζεῦγος τῶν μελλονύμφων ταχεῖαν τὴν σκέψιν ».

✱

ΤΑ ΠΑΡΑΣΗΜΑ

Μετὰ τὰς ἀθρόας παρασημοφορίας, ἐρωτᾷ ὁ μικρός.

- Ὅσοι δὲν ἔχουν παράσημα ποῖοι εἶνε;
- Εἶνε οἱ ἄσημοι πολῖται . . .
- Καὶ αὐτοὶ ποῦ ἔχουν; . . .
- Αὐτοὶ πλέον εἶνε οἱ παράσημοι.

* *

Κάποιος ἐκφράζει τὴν ἀπορίαν δι' ἓνα ἄσημον καλλιτέχνην παρασημοφορηθέντα.

- Μὰ αὐτὸς γιατί τὸ πήρε τὸ παράσημο;
- Καὶ ἓνας συνάδελφός του :
- Γιατί τὸ ζήτησε.

— — — — — **ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ** — — — — —

✱ ΑΡΜΟΝΙΑΙ ✱

ΚΛΑΨΕ, ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ...

I

ΚΛΑΨΕ καρδιά μου!
 Τὰ σύννεφα ποῦ σκεπάζουν τὴ ψυχὴ μου ἀναλύονται σιγανὰ σὲ δάκρυα. Δάκρυα, ποῦ δὲν δροσιζοῦν, ἀλλὰ πέφτουν σὰν μολύδι ἀναλυτό.
 Κάθε δάκρυ καὶ μιὰ πληγὴ, κάθε πληγὴ καὶ ἓνας πόνος.

Ἄγρια ἢ Μοῖρα ἢ Κακία μῆγει τὰ νόχια τῆς μέσα στὴν καρδιά μου καὶ στάζει τὸ αἷμα καὶ θάφει τὸ πανεμένο μου στῆθος.

Κάθε σταλαγματιὰ καὶ ἓνας στεναγμός, κάθε στεναγμός καὶ μιὰ πνοή, ποῦ φεύγει ἀπὸ τὰ παγωμένα μου χεῖλη.

II

Κλάψε, καρδιά μου!
 Ξαφυσᾷ τὸ δειλινό. Ἡ σκιὰς τυλίγουν πένθημα ἓνα γύρω τῇ φύσι. Ἄκου τοῦ γκιώνη τὸ παράπονο, τοῦ κυπαρισσιοῦ ἄκου τὸ ἀναφυλλητὸ—λόγια Ἀγάπης χαμένης στοῦ Ἡλίου τὸ βασίλειμα.

Ἡ φλόγα τῆς ζωῆς μου σβύνει ὀλοένα. Ἐνας πέπλος μαῦρος μοῦ σκεπάζει ὀλοένα τὸ νοῦ.

III

Στάζει ὀλοένα τὸ αἷμα ἀπὸ τὴ πληγωμένη καρδιά, λιγοστεύει ὀλοένα ἀπὸ τὸ στῆθος ἡ πνοή.

Κλάψε, καρδιά μου!
 Ἡ ἀνεμῶνες ξεφυλλίζονται· δὲν ἀκούεται πειὰ τοῦ ἀηδονιοῦ ἢ λαλιά· ἡ ὕστερνες ἀχτίδες τοῦ Ἡλίου τρεμβοσβύνουν ἐπάνω στὰ πεσμένα ροδόφυλλα.

Καρδιά μου, κλάψε! Καὶ ἂν πνιγῆς στὰ δάκρυα, τὸ ξέρω πῶς δὲν θὰ ξεχάσης ποτέ. Νικήτρια θὰ εἶσαι τοῦ Πόνου, ὅπως νικήτρια ἢ Ἀγάπη μου εἶνε τοῦ Θανάτου...

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ...

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

ΤΗΝ ἐξοχή.
 Γύρω μου ἀνθίζουν πολύχρωμα λουλούδια. Μιὰ γλυκεῖα αὔρα μοῦ ἀνεμίζει τὰ μαλλιά καὶ μοῦ δροσιζει τὸ φλογισμένο μέτωπο.

Ὅλα γιορτάζουν τὴν ἀνάστασι τῆς φύσεως καὶ μυρωδιές, ποῦ λιγώνουν, γερμίζουν τὸ ν

ἀέρα. Μιά ἐλπίδα καὶ μιὰ προσδοκία λάμπει σ' ἔλων τὰ πρόσωπα καὶ πλημμυρίζει ἔλους ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Ὅλα γύρω εἶνε ὄμορφα καὶ μυρωμένα.
Καὶ ἡ καρδιά μου πονάει.

Στὸ ἀκρογιάλι.

Ἡ θάλασσα γαλήνια, σὰν τὴν ψυχὴ τῶν εὐτυχημένων. Ἐνα ἀπαλὸ ἀγέρι τὴν κάνει νὰ διπλώνεται καὶ νὰ ξεσπᾷ σ' ἕνα μικρὸ δαντελλένιο ἀφρό, ποῦ φιλεῖ ἀχόρταγα τὸ περιγιάλι. Ἐνα τραγοῦδι εὐθυμο ἀκούεται ἀπὸ μιὰ βάρκα. Εἶνε ὁ ψαρᾶς ποῦ ξέγνοιαστος τραγουδάει τῆς θάλασσας τοὺς θυμούς.

Ὅλα γύρω εἶνε γαλήνια, εὐτυχημένα.
Καὶ ἡ καρδιά μου σπαράζει.

Κάτω ἀπ' τ' ἀστέρια.

Ὁ οὐρανὸς γεμάτος ἀπὸ τὰ φωτισμένα του κεντιδία. Κάποιες ἀπόμακρες μελωδίες περνοῦν καὶ μοῦ χαϊδεύουν τ' αὐτιά. Σκιῆς ἀγαπημένων περνοῦν σιγά, ἀνάλαφρα, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ μοιάζει τὸ πέρασμά τους σὰν τὸ

ἀπαλὸ γλύστρημα ἑνὸς μακρυνοῦ ὄνειρου. Λόγια ἐρωτικά γεμίζουν τὸν ἀέρα καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἀκούεται κανένα εὐθυμο γέλοιο. Γέλοιο ἀνθρώπων, ποῦ τοὺς ἔχει ἀγγίξει ἡ φτεροῦγα τῆς Εὐτυχίας.

Ὅλα γύρω εἶνε ἡσυχα, ἀγαπημένα.

Καὶ ἡ καρδιά μου κλαίει.

Νύχτα.

Κλείνω τὰ μάτια. Βλέπω τὴν ἀγάπη μου σιμά μου. Μοῦ λέγει σὰν πρῶτα γλυκὰ λόγια, μὲ φιλεῖ στὸ στόμα, στὰ μαλλιά, στὰ χέρια. Μὲ φιλεῖ στὰ μάτια καὶ ξυπνῶ. Βλέπω τριγύρω μου.

Ὅλα εἶνε ἔρημα, λυπημένα.

Καὶ ἡ καρδιά μου πεθαίνει.

Ἄ! Πεθαμένη! Ἰώρα περᾶστε ἐμπρὸς μου χερὲς καὶ πίκρες, πόθοι καὶ συντρίμια, ὄνειρα καὶ χίμαιρες. Δὲν σᾶς φοβάμαι! Ἄφου ἐκείνη πέθανε, τὸ μάτι μου σᾶς βλέπει ἔλα ἀδιάφορα, σὰν νᾶσαστε τὸ ἴδιο.

ANEMONH

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΕΛΙΣ

Ζωγράφος - ἀκροβάτης

Ζωγράφος λίαν γνωστός, ὁ Ἰωσήφ Φαθερώ, ἀπέθανεν ἐσχάτως ἐν Πιραιοῖσις. Ἐκτὸς τῆς φήμης του ὡς τοπειογράφου, ἐθεωρεῖτο καὶ ὡς δεξιότατος . . . ἀκροβάτης! Ὅταν ἦτο πολὺ νέος, εἶχεν ἐργασθῆ ὡς κλόουν εἰς ἕν τῶν καλλιτέρων ἵπποδρομίων. Ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσιδύο ἐτῶν, διαρκούσης μιᾶς παραστάσεως, ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ γυμναστικοῦ τραπέζιου καὶ ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς φρίκης τῶν θεατῶν, ἐκτύπησεν εἰς τὸ ἔδαφος, μείνας ἀναίσθητος. Ἐμείνεν ἐπὶ τινὰς μῆνας εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ὅταν ἐθεραπεύθη, ἠσθάνθη ἀκατάσχετον κλίσιν πρὸς τὴν ζωγραφικὴν. Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ καὶ τὸν ἀκροβάτην. Πολλάκις ἐργαζόμενος εἰς καλλιτεχνικὰς τοιχογραφίας καὶ θέλων νὰ κατέλθῃ ἀπὸ τοῦ ὕψους εἰς τὸ ὅποιον εἰργάζετο, ἔκαμνεν ἐν τολμηρὸν «θανάσιμον πῆδημα» καὶ εὐρίσκετο ὀρθιος εἰς τὴν γῆν. Ἠρέσκετο νὰ πηδᾷ ἀπὸ τὸ τράμ, ὅταν τοῦτο ἔτρεχεν ἐν πλήρει ταχύτητι.

Ἡμέραν τινὰ παρουσιάσθη εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῆς Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως κομίζων δύο ἔργα του. Ἡ ἐπιτροπὴ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐλάμβανε τὸ ἀναφυκτικὸν τῆς εἰς τὸν ἐξώστην. Εἶδε τὰ ἔργα τοῦ νεαροῦ, ἀκόμη ζωγράφου καὶ μετὰ πρόχειρον ἐξέτασιν ἀπέρριψε ταῦτα.

— Θὰ σᾶς κάμω νὰ ἰδῆτε ὅτι ὀλίγοι ζωγράφοι μποροῦν νὰ κάμουν ὅ,τι ξέρω νὰ κάμω ἐγώ! εἶπεν ὁ Φαθερώ.

Καὶ ἔτσι, ὅπως ἦτο, μὲ τοὺς δύο πίνακας ὑπὸ μάλης, ἐπήδησεν ἀπὸ τὸν ἐξώστην εἰς τὸν

κῆπον τῆς Ἐκθέσεως! Ἡ ἐπιτροπὴ ἔσπευσε νὰ τὸν καλέσῃ ἀμέσως καὶ νὰ δεχθῆ τὰ ἔργα του.

Γερμανικὸ χιούμορ.

Εἰς τὴν τσέπην κάποιου Γερμανοῦ στρατιώτου πεσότος εἰς τὸ Δυτικὸν μέτωπον εὐρέθη ἕνα κάρτ ποστὰλ σατυρικὸν ποῦ ἔλεγε τὰ ἑξῆς, ἐξηγουντα ἐπαρκῶς τὴν κατάστασιν τῶν τροφίμων ἐν Γερμανίᾳ. «Συνταγαὶ διὰ φαγητά. Ἄν θέλετε διὰ νὰ φᾶτε κρέας πέρνετε τὸ δελτίον τοῦ κρέατος τὸ χτυπάτε μὲ τὸ δελτίον τῶν αὐγῶν καὶ τὰ τηγανίζετε μὲ τὸ δελτίον τοῦ βουτύρου. Τὸ δελτίον τοῦ ψαριοῦ τὸ πασαλείφετε μὲ τὸ δελτίον τοῦ ἀλευριοῦ καὶ τηγανίζετε μέσα εἰς τὸ δελτίον τοῦ λίπους. Γιὰ νὰ μαγειρεύσῃτε γρήγορα καὶ ἀποτελεσματικῶς μεταχειρίζεσθε τὸ δελτίον τῶν καρβούνων μαζὺ μὲ τὸ δελτίον τοῦ οἴνοπνεύματος. Πολὺ καλὸς καφῆς διὰ τὰ ἐπιδόρπια παρασκευάζεται ὡς ἑξῆς: Ρίπτετε μέσα εἰς βραστὸ νερὸ τὸ δελτίον τοῦ γάλακτος, καὶ ἔπειτα τὸ δελτίον τῆς ζάχαρης. Ἄφου φᾶτε, πλύνεσθε μὲ τὸ δελτίον τοῦ σάπωνος . . . ».

Ἡ θεραπεία τῆς φυματιώσεως.

Χαρμόσουνον εἶδησιν ἀγγέλλουν τὰ ἰταλικά ἐπιστημονικὰ περιοδικά. Ὁ καθηγητὴς Δὸ Μονάκο διευθυντῆς τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Βιολογικῆς Χημείας τῆς Ἀκαδημίας τῆς Ρώμης πρόβη εἰς ἐπισήμους ἀνακοινώσεις, καθ' ἃς ἡ θεραπεία τῆς φυματιώσεως, διὰ τῆς μεθόδου ἣν αὐτὸς ἐφεύρεν, εἰσηλθεν εἰς στάδιον ἐπιτρέπον